

Lời Nguyên của Loài Chó...

Hoàng A Sáng

Cách đây bảy năm, khi ấy tôi còn làm tờ Tuổi trẻ và Đời Sống, báo bán rất tốt, phải nói là đang thời cực thịnh. Cũng thời gian đó nổi lên nạn Cầu Tặc. Thấy vấn đề nóng hổi, nhiều bạn đọc quan tâm nên tôi quyết định làm hẳn một chuyên đề về nạn cầu tặc. Một phóng viên ở miền Trung đã gửi cho tôi se ri ảnh vô cùng rùng rợn về vấn nạn này. Tôi rùng mình khi thấy người ta đập chết hai tay cầu tặc, mau me be bét... họ tột sạch quần áo, rồi vứt hai cái xác đó bên cạnh ba con chó cũng đã chết queo... Tất nhiên, ảnh như thế không thể đăng báo, nhưng cảm xúc khi xem hình ảnh rùng rợn đó khiến tôi quyết định tự mình viết một bài dạng bình luận.

Tôi viết rất nhanh, vô cùng cảm xúc, đôi lúc phẫn nộ vì hành động tàn nhẫn của ai đó đã đập chết người dã man như thế, dẫu biết rằng chó là bạn thân thiết với người, bị mất chó thì ai cũng cảm giận – nhưng đến độ đập chết kẻ cắp như thế là vô nhân tính... Đại loại như vậy, tôi viết đến câu cuối cùng thì hình như cảm xúc đã lên đến tột độ, tự nhiên tôi viết:

“... Từ bây giờ trở đi, tôi thề sẽ không bao giờ ăn thịt chó nữa, vì trong miếng thịt chó ấy, có thắm máu của con người!”

Cũng ngay sau đó, tôi dùng câu cuối này làm tit bài báo: **“Miếng thịt chó thắm đẫm máu người.”**

Thời gian trôi đi khoảng nửa năm, việc viết báo đối với tôi lúc đó là rất nhiều, ngày nào cũng viết... thế nên có vẻ như tôi đã quên đi “lời thề” ở bài báo đó. Thời đó, thỉnh thoảng bạn tôi vẫn hay nhậu thịt chó, nhưng sau nạn cầu tặc, gần như tôi không ăn nữa, và thỉnh thoảng tôi vẫn nhớ lời thề độc của mình trên báo... Thời gian lại tiếp tục trôi, đến tận hơn một năm sau, cũng vào ngày cuối thu như thế này, trời cũng hiu hiu, mưa râm rạn cả ngày. Một ông bạn của tôi tới chơi, thế là chúng tôi rủ nhau đi nhậu cái gì đó cho vui. Thực lòng, không định đi nhậu thịt chó, nhưng hôm đó chả hiểu thế nào, hai thằng chúng tôi vòng vèo khắp mấy phố ở Hà Đông mà chả tìm được quán nào ưng ý... Đi mãi rồi thì ông bạn tôi cũng reo lên: *“Thịt chó kia!”* Ban đầu tôi hơi ngần ngại, vì vẫn nhớ lời thề kia, nhưng bây giờ đã muộn, quán xá vắng hoe, chỉ còn mỗi chỗ này xem ra có đồ nhậu, với lại bạn từ xa đến chơi nếu từ chối thì ngại quá... Phân vân một hồi tôi quyết định nhậu.

Mọi việc diễn ra bình thường, hôm đó cũng uống vừa phải... Đêm về ngủ bình thường, nhưng đến khoảng 3h sáng tôi bỗng tỉnh giấc, ban đầu chỉ thấy hơi khát nước, mặt nóng nên tìm nước uống... Chỉ sau đó khoảng vài phút, tôi bỗng thấy khó chịu vô cùng, người nôn nao, đầu đau như búa bổ, rồi bắt đầu ói hết ra... Phải nói là ói ra mật vàng, người vãi mồ hôi hột rồi sốt đùng đùng... Tôi thầm nghĩ chắc mình nhậu phải thịt chó đánh bả, hoặc rượu rờm nên thế... Cứ chịu khó uống hạ sốt, nằm một chút là đỡ... Nhưng không! Cứ thế tôi sốt, càng lúc càng cao, lúc thì nóng toát mồ hôi, lúc thì lạnh run cầm cập! Tôi chưa sốt thế bao giờ, cũng chưa bao giờ bị tình trạng nóng lạnh lung tung như thế... Và tôi bắt đầu bị ảo giác, cứ nghe trong đầu tiếng chó sủa, đôi lúc lại thấy đồ lờm toàn máu là máu... Rồi đột nhiên hình ảnh hai gã cầu tặc bị đập chết nằm thẳng cẳng cạnh ba con chó hiện về, hình ảnh rõ mồn một, tiếng chó sủa đing tai nhức óc... và tôi lịm đi!

Vợ tôi kể rằng, thấy tôi rên hừ hừ, người ướt đẫm mồ hôi, rồi mê sảng nói lung tung... Sợ quá vợ tôi gọi cấp cứu. Khi bác sỹ đến thì tôi lơ mơ tỉnh, chỉ thấy họ nói gì đó hình như liên quan đến sốt xuất huyết thì phải. Rồi một bác sỹ đo huyết áp, đo nhiệt độ, vén mắt tôi lên soi... Họ nói gì đó rồi bỏ đi... Tôi lại nằm bẹp như thế. Đến trưa tôi thấy mình nằm trong bệnh viện, đang truyền nước và gần như khôi hoàn toàn, bác sỹ lấy kết quả xét nghiệm nói rằng tôi không bị sốt xuất huyết, chỉ là sốt thường... rồi họ cho tôi về... Thật kỳ lạ, tôi gần như khỏe hẳn, chả thấy mệt mõi gì, ăn uống bình thường... nhưng đúng 3h sáng thì lại sốt tiếp, lần này cũng y như vậy, còn có vẻ nặng hơn... tôi lại lịm đi...

Cứ thế 3 đêm liền tôi sốt kiểu kỳ lạ đó. Đến đêm thứ tư thì tôi bắt đầu quỳ xống, lay rất thành tâm và thảm khản:

- ... Tôi là A Sáng từng viết trên báo và thề rằng, không bao giờ ăn thịt chó nữa... nhưng hôm nọ vì nể bạn, vì dấm vứt bỏ lời thề nên tôi đã bị trừng phạt... Tôi thật sự hối lỗi, thật sự thấy mình thật tội tệ... Tôi xin hứa rằng, từ nay trở đi sẽ nghiêm túc thực hiện lời thề! Xin những linh hồn của các chú chó đã bị giết hại vì nạn cầu tặc hãy tha thứ cho tôi!

Và thật kỳ diệu, ngày hôm đó tôi không sốt nữa, người trở lại bình thường...

Đây là câu chuyện rất thật, chuyện này không phải chuyện vui vẻ, phét lác cho vui như kiểu chuyện bùa ngãi... Tôi kể chuyện này vì tôi thấy người ta “tiêu hủy” gia đình 15 con chó đáng thương kia. Tôi không dám nói

trước điều gì, nhưng với loài chó – chuyện tâm linh là có thật. Thế nên ai đó, dù gián tiếp, hay trực tiếp làm cái việc tiêu hủy chó tội tệt trong lần này nên cẩn thận! Ngoài việc xin lỗi, bồi thường người dân, cần phải thành tâm với linh hồn những chú chó... **KHÔNG ĐÙA ĐƯỢC ĐÂU!**

Hoàng A Sáng